

Arrest

nr. 168 550 van 27 mei 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 6 maart 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 13 november 2014 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 februari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 februari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 9 januari 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze aanvraag wordt op 20 januari 2009 ontvankelijk verklaard. Op 15 maart 2011 wordt de aanvraag ongegrond verklaard. Verzoekster wordt dezelfde dag bevolen op het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Verzoekster wordt in kennis gesteld van deze beslissingen op 24 maart 2011. Zij dient op 5 april 2011 een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) tegen deze beslissingen. Dit beroep wordt door de Raad verworpen bij arrest nr. 112 952 van 28 oktober 2013.

1.2. Op 9 juli 2012 dient verzoekster een asielaanvraag in bij de Belgische overheden. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt op 28 augustus 2012 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Deze weigeringsbeslissing wordt door de Raad bevestigd bij arrest nr. 98 364 van 5 maart 2013.

1.3. Op 3 januari 2013 dient verzoekster, samen met haar echtgenoot, een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 12 mei 2014 wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard. Verzoekster wordt op dezelfde datum bevolen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Deze beslissingen worden betekend op 20 juni 2014. Het beroep tegen deze beslissingen wordt door de Raad verworpen bij arrest nr. 168 562 van 27 mei 2016.

1.4. Op 18 februari 2014 wordt verzoekster bevolen om het grondgebied te verlaten onder het model van de bijlage 13quinquies.

1.5. Verzoekster dient op 18 oktober 2014 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 13 november 2014 neemt de gemachtigde een beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Verzoekster wordt op dezelfde datum bevolen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Zij wordt op 5 februari 2015 in kennis gesteld van deze beslissingen. Het beroep tegen deze beslissingen wordt door de Raad verworpen bij arrest nr. 163 924 van 11 maart 2016.

1.6. Op 13 november 2014 neemt de gemachtigde tevens een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies). Dit is de bestreden beslissing waarvan verzoekster in kennis wordt gesteld op 5 februari 2015. De motieven luiden als volgt:

“Mevrouw:

Naam + voornaam: H.S.

(....)

nationaliteit: Armenië

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 13.11.2014 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

° In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 2 jaar:

2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: Betrokkene ontving al een bevel om het grondgebied te verlaten op 12.05.2014, haar betekend op 20.06.2014. Zij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog altijd illegaal op het grondgebied. Aan betrokkene wordt de termijn van 2 jaar opgelegd aangezien betrokkene niet de minste intentie vertoont om het grondgebied te verlaten en ook niet aantoonde dat er stappen ondernomen worden om het vertrek voor te bereiden.”

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding te haren laste te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3.7 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn) juncto de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de motiveringsplicht en het legaliteitsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur juncto artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Tevens wordt er in het middel gewag gemaakt van het zorgvuldigheidsbeginsel. Het middel wordt als volgt uiteengezet:

“De uitdrukkelijke motiveringsverplichting zoals bepaald in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voorname artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genome beslissing. Hetzelfde geldt ten aanzien van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijke toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Art. 71/11 vrw. bepaalt trouwens dat de duur van het inreisverbod vastgesteld wordt door rekening te houden met specifieke omstandigheden van elk geval. De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen zoals o.a. indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd (...).

Artikel 74/11 bepaalt uitdrukkelijk dat de termijn maximaal 3 jaar bedraagt. Dit betekent dan ook dat een termijn van minder dan 3 jaar mogelijk, eventueel zelfs wenselijk is.

Artikel 74/11 al. 1 vrw. stelt daarenboven expliciet dat bij het bepalen van het duur van het inreisverbod, tevens rekening moet worden gehouden met specifieke omstandigheden van elk geval (RvS 26 juni 2014, nr. 227.900; RvS 26 juni 2014, nr. 227.898).

In het verlengde hiervan wordt tevens in de parlementaire voorbereiding m.b.t. art. 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod zelfs benadrukt dat de richtlijn echter de verplichting oplegt om tot een individueel onderzoek over te gaan en dat men rekening houdt met alle omstandigheden eigen aan het geval en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert (Parl. St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

Het zorgvuldigheidsbeginsel (sensu lato) tenslotte omvat het beginsel van de evenwichtigheid: dit beginsel doelt op de evenwichtige beoordeling van alle bij de beslissing betrokken belangen. (zie W. VAN GERVEN, Beginselen van behoorlijk handelen, R.W. 1982 – 1983, 963.).

Niettegenstaande dat er een inreisverbod van twee jaar opzichts verzoekster wordt uitgevaardigd, is verzoekster de stelling toegedaan dat verwerende partij niet tot een individueel onderzoek is overgegaan en dat men geen rekening heeft gehouden met alle omstandigheden eigen aan haar geval en dat men het evenredigheidsbeginsel niet gerespecteerd heeft.

Uit het administratief dossier van verzoekster blijkt onstuitbaar dat zij aan ernstige medische aandoeningen lijdt waarvoor zij tot op heden opgevolgd en behandeld wordt.

Uit het administratief dossier van verzoekster blijkt dat haar dochtertje Mevr. H.M., geboren op 21.07.2009 te Jette (België), met de Armeense nationaliteit in België naar het kleuterschooltje loopt.

Aangezien de motivering derhalve niet als afdoende dient te worden beschouwd en derhalve de motiveringsplicht schendt om reden dat dit motief niet op een redelijke manier getoetst is op de actuele ernstige medische situatie van verzoekster en het hoger belang van haar twee minderjarige kinderen en heeft verwerende partij geen rekening gehouden met de concrete medische situatie van verzoekster rekening houdende met het gegeven dat door het opleggen van een inreisverbod van twee jaar art. 3 van het EVRM wordt geschonden, aangezien zij in geval van terugkeer geen levensnoodzakelijke medische behandelingen en opvolgingen zal kunnen bekomen in Armenië en tevens niet zou terug kunnen keren naar België gedurende een periode van twee jaar temeer daar zij een medisch attest naar voren heeft gebracht vanuit het land van herkomst Nr 2 dd. 16.05.2012 met vertaling en apostille.

Het zorgvuldigheidsbeginsel (sensu lato) tenslotte omvat het beginsel van de evenwichtigheid: dit beginsel doelt op de evenwichtige beoordeling van alle bij de beslissing betrokken belangen. (zie W. VAN GERVEN, *Beginnselen van behoorlijk handelen*, R.W. 1982 – 1983, 963.).

Niettegenstaande voormelde elementen wordt er een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd met een inreisverbod met de duur van 2 jaar.

De bestreden beslissing verwijdt naar artikel 74/11, §1 tweede lid vrw. om haar beslissing te motiveren waarin aan verwerende partij de mogelijkheid wordt geboden om – rekening houdende met de concrete omstandigheden eigen aan elke zaak - een inreisverbod op te leggen van maximaal 3 jaar.

Dat verwerende partij echter een duurtijd oplegt van twee jaar, wordt niet specifiek gemotiveerd en lijkt het logische gevolg te zijn van het gegeven dat de terugkeerrichtlijn niet werd nageleefd door verzoekster en dat verzoekster geen gevolg heeft gegeven aan een eerder uitgevaardigde bevel dd. 12/05/2014 aan haar betekend dd. 20.06.2014.

De bestreden beslissing lijkt aan te nemen dat het opgelegde inreisverbod automatisch 2 jaar duurt telkens een vreemdeling geen gevolg geeft aan een eerder bevel en de terugkeerverplichting niet wordt nageleefd.

Deze verkeerde interpretatie blijkt nog meer uit de wijze waarop de rechtsgrond zelf wordt geciteerd:

“In uitvoering van artikel 74/11 §1, tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 2 jaar”.

Vermeldenswaardig is dat verwerende partij telkens in haar beslissing het artikel parafraseert alsof er geen beoordelingsbevoegdheid is en er helemaal geen maximumtermijnen worden vermeld, maar dat automatisch en van rechtswege slechts één mogelijkheid bestaat nl. een termijn van 2 jaar of 3 jaar zonder rekening te houden met de specifieke omstandigheden van verzoekster en haar gezin.

Deze redenering en motivatie van verwerende partij is echter in strijd met de woorden van de wet, alwaar uitdrukkelijk wordt gesteld dat de bestreden beslissing rekening moet houden met de specifieke omstandigheden om de duur te bepalen, en dat deze duur niet meer (wél minder) dan drie jaar kan/mag bedragen (RvV nr. 91 251 dd. 9 november 2012 inzake een inreisverbod van maximum 5 jaar).

Door te stellen dat bij gebrek aan een termijn voor uitvoering van het bevel, steeds automatisch een inreisverbod van twee jaar moet worden opgelegd, voegt de bestreden beslissing een voorwaarde toe aan artikel 74/11 vrw., minstens wordt deze bepaling van de wet geschonden.

Verzoekers verwijzen in het verlengde hiervan naar het arrest RvV dd. 27 februari 2013, nr. 97002, T. Vreemd. 2013, 246:

“De overheid legt onmiddellijk een inreisverbod op en moduleert de duur niet. Daardoor geeft zij impliciet te kennen dat zij geen rekening heeft gehouden met bepaalde omstandigheden die eigen zijn aan het geval. Zij geeft geen blijk van het doorvoeren van een individueel onderzoek. Nochtans moet de DVZ wel een individueel onderzoek voeren gezien artikel 74/1, eerste lid Vw.”.

De overweging dat het inreisverbod kan opgeschort of opgeheven worden indien verzoekster voldoet aan de toepassingsvoorwaarden van de gezinshereniging, werd reeds eerder verworpen als voldoende motivering (RvV 15 januari 2013, nr. 95.142, T. Vreemd. 2013, 247).

“De DVZ heeft niet uitgelegd waarom het gezinsleven een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod van 3 jaar niet verhindert. De duur van het verbod noopt immers toch tot een bijzondere aandacht. Het enig motief over het gezinsleven heeft betrekking op de verwijderingsmaatregel en niet op het inreisverbod. Zelfs als dit motief in overweging zou kunnen worden genomen bij het opleggen van het inreisverbod, kunnen we niet controleren of dit werkelijk is gebeurd. De weg die men voorstelt nl. het aanvragen van een visum gezinshereniging, is in tegenspraak met de opgelegde maatregel. Op het eerste gezicht, lijkt het erop dat DVZ geen gepaste motivering heeft aangenomen met betrekking tot artikel 8 EVRM”.

Verzoekster betoogt m.a.w. dat de materiële motiveringsplicht is geschonden en dat de beslissing onzorgvuldig en onredelijk tot stand is gekomen omdat het inreisverbod gepaard gaat met een ongeschikte termijn zonder dat dit nader onderzocht en verduidelijkt wordt. Er wordt een ongunstige termijn van twee jaar opgelegd zonder onderzoek naar en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoekster.

Verzoekers verwijzen naar het Arrest nr. 119 120 van 19 februari 2014.1

De aangevoerde middel is derhalve ook ernstig en gegrond.

Verzoekster zal bij de opvolging van de bestreden beslissing geraakt worden in schending van haar gezinscel en zal onstuitbaar geconfronteerd worden met de nadelige consequenties van de bestreden beslissing de welk een nefaste invloed zullen sorteren op een gunstige evolutie van haar gezondheidstoestand en het hoger belang van haar minderjarige kinderen.

Het nadeel is derhalve ernstig en moeilijk te herstellen.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

3.2. Het eerst middel is onontvankelijk in zoverre verzoekster daarin de schending van artikel 3.7 van de Terugkeerrichtlijn aanvoert, aangezien zij niet verduidelijkt op welke wijze de bestreden beslissing deze internationale bepaling, al dan niet in samenhang met de motiveringsplicht of het legaliteitsbeginsel, zou schenden.

3.3. Wat betreft de aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het beginsel verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007, nr. 167.848; RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

Het bestreden inreisverbod moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Het bestreden inreisverbod bevat in casu een motivering in rechte en in feite. In de bestreden beslissing wordt verzoekster, onder verwijzing naar artikel 74/11, §1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet, een inreisverbod opgelegd omdat een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd. Dienaangaande wordt gemotiveerd dat verzoekster al een bevel om het grondgebied te verlaten ontving op 12 mei 2014, haar betekend op 20 juni 2014, maar dat zij echter geen gevolg heeft gegeven aan dit bevel en nog illegaal op het grondgebied verblijft.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat het inreisverbod voor een termijn van twee jaar wordt opgelegd. Uit de bewoordingen van artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet volgt dat de gemachtigde bij het vaststellen van de duur (termijn) van het inreisverbod rekening moet houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. In tegenstelling tot wat verzoekster betoogt, legt de gemachtigde niet automatisch een inreisverbod van in casu twee jaar op als logisch gevolg van de vaststelling dat niet aan de terugkeerverplichting is voldaan, maar motiveert hij specifiek omtrent de duur van het inreisverbod dat verzoekster niet de minste intentie vertoont om het grondgebied te verlaten en ook niet aantoon dat zij stappen heeft ondernomen om het vertrek voor te bereiden.

Hieruit blijkt dat de bestreden beslissing zowel wat betreft de reden voor het opleggen van het inreisverbod als wat betreft de duur ervan, de nodige juridische en feitelijke gegevens bevat. Verzoekster beschikt dus over de nodige informatie om zich daartegen met alle middelen van recht te verdedigen, hetgeen wordt bevestigd doordat zij in haar betoog inhoudelijke kritiek uit. Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen blijkt niet.

3.4. Nu verzoekster de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De Raad wijst er verder op dat het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De beoordeling van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel gebeurt in het licht van de aangevoerde schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, mede gelet op het feit dat de bestreden beslissing is gesteund op deze bepaling.

3.5. Artikel 74/11 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende omtrent het inreisverbod:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

(...)”.

In tegenstelling tot hetgeen verzoekster stelt, volgt uit artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet dat de minister of zijn gemachtigde verplicht is een inreisverbod van maximum drie jaar op te leggen *“indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd”*. Verzoekster betwist niet dat zij geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat haar werd betekend op 20 juni 2014.

Overeenkomstig het eerste lid van dezelfde bepaling wordt de duur van het inreisverbod vastgesteld *“door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval”*.

Verzoekster voert in haar middel in wezen aan dat bij de bepaling van de duur van het inreisverbod onvoldoende rekening zou zijn gehouden met haar specifieke omstandigheden.

3.5.1 Zoals reeds vastgesteld, legt de gemachtigde niet automatisch een inreisverbod van in casu twee jaar op als logisch gevolg van de vaststelling dat niet aan de terugkeerverplichting is voldaan, maar motiveert hij specifiek omtrent de duur van het inreisverbod dat verzoekster niet de minste intentie vertoont om het grondgebied te verlaten en ook niet aantoonst dat zij stappen heeft ondernomen om het vertrek voor te bereiden. De vraag of een derdelander een bereidheid vertoont om vrijwillig te vertrekken wordt in het Terugkeerhandboek (cf. bijlage bij de aanbeveling van de Commissie van 1 oktober 2015 tot vaststelling van een gemeenschappelijk "terugkeerhandboek" voor gebruik door de bevoegde autoriteiten van de lidstaten bij het uitvoeren van terugkeergelateerde taken, C(2015) 6250 final, p. 63) vermeld als een verzwarende omstandigheid waaraan bijzondere aandacht kan worden geschonken bij het bepalen van de duur van het inreisverbod.

De vaststelling dat verzoekende partij na het betekenen van het bevel om het grondgebied te verlaten op 20 juni 2014 niet de minste intentie vertoont om het grondgebied te verlaten en ook niet aantoonst dat zij stappen heeft ondernomen om het vertrek voor te bereiden, is dan een specifieke omstandigheid die het geval van verzoekende partij kenmerkt. Er blijkt uit deze motivering niet dat een voorwaarde wordt toegevoegd aan artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en bovendien wordt in de bestreden beslissing niet vermeld dat er geen termijn voor de uitvoering van een bevel is voorzien, zodat het betoog hieromtrent feitelijke grondslag mist.

3.5.2. Verzoekster voert aan dat zij lijdt aan ernstige medische aandoeningen, zoals onmiskenbaar blijkt uit het administratief dossier, waarvoor zij tot op heden wordt opgevolgd en behandeld. De gemachtigde heeft geen rekening gehouden met haar concrete medische situatie.

Verzoekster voert verder aan dat zij een dochtertje heeft dat in België naar de kleuterschool gaat.

De Raad stelt vast dat verzoekster op 9 januari 2009 een eerste aanvraag indiende om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd op 15 maart 2011 ongegrond verklaard, waarbij werd geoordeeld dat een adequate behandeling beschikbaar is in Armenië en verzoekster in de mogelijkheid verkeert om te reizen. Het beroep dat verzoekster tegen deze ongegrondheidsbeslissing indiende, werd door de Raad verworpen bij arrest nr. 112 952 van 28 oktober 2013.

Verzoekster diende op 18 oktober 2014 een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 13 november 2014 nam de gemachtigde een beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard aangezien de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet die aanleiding kan

geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk. Het beroep tegen deze beslissing werd door de Raad verworpen bij arrest nr. 163 924 van 11 maart 2016.

Op 3 januari 2013 diende verzoekster verblijfsaanvraag in op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 12 mei 2014 werd deze aanvraag onontvankelijk verklaard. Daarbij stelde de gemachtigde vast dat de kinderen van verzoekster nog niet schoolplichtig zijn en dat niet is aangetoond dat de kinderen in Armenië niet naar school zouden kunnen gaan. Het beroep tegen deze beslissing werd door de Raad verworpen bij arrest nr. 168 562 van 27 mei 2016.

3.5.3. Uit bovenstaande blijkt dat de door verzoekster aangevoerde elementen werden onderzocht in het kader van verschillende ingediende verblijfsaanvragen. Verzoekster en haar kinderen werden niet tot verblijf gemachtigd en werden bevolen het grondgebied te verlaten.

Verzoekster verwijst louter naar deze elementen. Hiermee toont verzoekster niet concreet aan dat deze elementen, die blijkbaar niet van aard zijn om een regelmatig verblijf in België te rechtvaardigen, in casu specifieke omstandigheden betreffen die relevant zijn en waarmee rekening moest worden gehouden bij het bepalen van de duur van het haar opgelegde inreisverbod.

Verzoekster slaagt er niet in aannemelijk te maken dat de gemachtigde kennelijk onredelijk heeft gehandeld door haar op grond van de vaststelling dat zij niet de minste intentie vertoont om het grondgebied te verlaten en ook niet aantoonde dat er stappen ondernomen worden om het vertrek voor te bereiden, een inreisverbod voor de duur van twee jaar op te leggen.

De nadelige consequenties die verzoekster meent te ontwaren, hebben overigens hoofdzakelijk betrekking op de verwijderingsmaatregel die op dezelfde dag jegens haar werd getroffen en niet op het inreisverbod dat het voorwerp uitmaakt van onderhavig beroep.

Waar verzoekster verwijst naar arresten van de Raad moet worden opgemerkt dat in de continentale rechtstraditie arresten geen precedentswaarde hebben en dat verzoekster niet aantoonde dat de feitelijke omstandigheden die aanleiding gaven tot de door haar geciteerde rechtspraak identiek zijn aan deze in voorliggende zaak, zodat in casu dezelfde conclusie zou moeten worden getrokken.

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM, met name dat verzoekster in geval van terugkeer naar Armenië daar geen levensnoodzakelijke medische behandelingen en opvolging zal kunnen verkrijgen en zij tevens niet kan terugkeren naar België gedurende een periode van twee jaar te meer daar zij een medisch attest van 6 mei 2012 naar voren heeft gebracht, stelt de Raad vast dat ook dit betoog hoofdzakelijk betrekking heeft op de verwijderingsmaatregel die op dezelfde dag jegens haar werd getroffen. De Raad verwijst nogmaals naar het gestelde in punt 3.5.2. In eerdere verblijfsprocedures in het kader van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet werd reeds vastgesteld dat een adequate behandeling beschikbaar is in Armenië alsook dat de voorgelegde medische aandoening kennelijk geen ziekte is in de zin van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, met name een ziekte die een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst. Het medisch attest van 16 mei 2012 werd trouwens in het kader van medische verblijfsprocedures reeds beoordeeld door de ambtenaar-geneesheer.

De Raad wijst erop dat met betrekking tot vreemdelingen die zich beroepen op hun medische toestand en het gebrek aan medische en sociale zorg in het land van terugkeer om hun verwijdering tegen te houden, het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt dat enkel *“in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”*, een schending van artikel 3 EVRM aan de orde kan zijn (EHRM 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42). Verzoekster toont niet aan dat er in casu sprake is van een zeer uitzonderlijk geval.

Het beroep tegen de verwijderingsmaatregel waarmee dit inreisverbod gepaard gaat, werd verworpen bij arrest nr. 163 924 van 11 maart 2016. Door louter te verwijzen naar medische elementen die reeds werden beoordeeld en niet weerhouden door de gemachtigde in het kader van medische verblijfsprocedures, en waarbij het beroep tegen de daaruit volgende beslissingen werd verworpen, maakt verzoekster geen schending van artikel 3 EVRM aannemelijk.

3.6. Er wordt geen schending aangetoond van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont niet aan dat de bestreden beslissing is tot stand gekomen met miskennis van de voorliggende gegevens, op grond van een incorrecte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, het legaliteitsbeginsel en het motiveringsplicht blijkt niet.

Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3.7. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn juncto artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de motiveringsplicht en het legaliteitsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur juncto artikel 3 van het EVRM. Het middel wordt als volgt toegelicht:

“Art. 74/11 van de vreemdelingenwet bepaalt uitdrukkelijk dat de beslissing tot verwijdering gepaard gaat met een inreisverbod. Er is dus geen inreisverbod mogelijk zonder beslissing tot verwijdering (RvS 18 december 2013, nr. 225.871 en RvS 26 juni 2014, nr. 227.898).

Artikel 5 Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG verplicht de staten om bij de uitvoering ervan rekening te houden met o.a. het hoger belang van het kind en/of het gezins- en familieleden de betrokkene.

Dit artikel heeft rechtstreekse werking en werd onlangs (sedert 27/02/2012) ook omgezet in het Belgisch recht, conform artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

Art. 20 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet stelt uitdrukkelijk dat:

“Art. 74/13. Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleden en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 5 van Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG verplicht de staten om bij een uitwijzingsbeslissing onder andere rekening te houden met de met het hoger belang van het kind en/of het gezins- en familieleden van de betrokkene. Dit artikel heeft rechtstreekse werking en werd onlangs ook omgezet in het Belgische recht, via artikel 74/13 Vreemdelingenwet.

Artikel 5 van Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG verplicht staten om bij een uitwijzingsbeslissing onder andere rekening te houden met de gezondheidstoestand en/of het hoger belang van het kind en/of het gezins- en/of familieleden van de betrokkene van de betrokkene.

Dit artikel heeft rechtstreekse werking en werd onlangs - zoals vermeld - ook omgezet in het Belgische recht, via artikel 74/13 Vreemdelingenwet.

Uit het administratief dossier van verzoekster blijkt onstuitbaar dat verzoekster aan ernstige medische aandoeningen lijdt waarvoor zij tot op heden opgevolgd en behandeld wordt.

Uit het administratief dossier van verzoekster blijkt dat haar dochtertje Mevr. H.M., geboren op 21.07.2009 te Jette (België), met de Armeense nationaliteit in België naar het kleuterschooltje loopt.

Er is in casu geen redelijke verhouding tussen het inreisverbod en het beoogde doel en er werd geen rekening gehouden met het hoger belang van de minderjarige kinderen van verzoekster; haar gezins- en familieleden en haar gezondheidstoestand.

De aangevoerde middel is derhalve ook ernstig en gegrond.”

3.8. De Raad stipt in de eerste plaats aan dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weliswaar een (gedeeltelijke) omzetting vormt van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn, maar dat het artikel uit de Vreemdelingenwet enkel betrekking heeft op een verwijderingsmaatregel, terwijl, zoals hierboven reeds aangestipt, de thans bestreden beslissing een inreisverbod betreft. In dat opzicht mist het middel bijgevolg juridische grondslag.

3.9. In zoverre verzoekster de schending zou aanvoeren van artikel 74/11, § 1 van de Vreemdelingenwet, dat de omzetting vormt van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn met betrekking tot de inreisverboden, en vermits haar inhoudelijke kritiek volledig identiek is, kan integraal worden verwezen naar hetgeen hierboven bij de bespreking van het eerste middel werd gesteld.

3.10. Er werd geen schending aangetoond van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn, in zoverre dit te dezen dienstig werd aangevoerd. Met verwijzing naar de bespreking van het eerste middel wordt evenmin een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van de motiveringsplicht en van het legaliteitsbeginsel juncto artikel 3 van het EVRM aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingen-

betwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig mei tweeduizend zestien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES